

OSA 2 Kaarina katseli hetken ympärilleen, hän tunsi olevansa umpikujassa. Vain hetkeä aikaisemmin hän oli tuntenut itsensä varmaksi ja vahvaksi. Juuri äsken hän oli tuntenut olevansa oikealla tiellä ja vain sekunteja myöhemmin ... Kaarina nielaisi, palanen tuntui jälleen jänen kurkussaan, hengittäminen oli vaikeaa ja hänen kehonsa värisi jännityksestä, oikeamminkin pelosta. Kaikki kieppui hänen silmissään ja vilisti vinhaa vauhtia ohi. Ajatukset peittyivät hetkeksi paksun usvan taakse. Kaukaa, jostain syvältä, hyvin syvältä Kaarinan korviin kantautui jotain hyvin tutulta kuullostavaa. Puhujan ääni oli satumaisen pehmeä "Kaarina Hannonen. Olkaa hyvä". Kaarina tunsi pakonomaista tarvetta nähdä, mistä tämä ystävällinen ja samaan aikaan niin turvallinen ja pehmeä ääni kumpusi. Kuka tämän äänen omisti? Missä hän oikein oli? Mitä oli tapahtunut? Karu todellisuus iski päin Kaarinan kasvoja. Lyhyen hetken ajan hän oli ajatuksissaan kaukana, jossain toisaalla, ja nyt siellä, missä hänen piti ollakin, matkalla lääkäriin saamaan varmistuksen epäilyksilleen. Kaarina suoristi selkänsä ja korjasi sorjan, 170 cm pitkän muodokkaan vartalonsa ryhtiä ja tunsi hetkeä aikaisemmin menettämänsä varmuuden palaavan. Tummahiuksinen, ehkä noin 190 cm pitunen keski-ikäinen mieslääkäri piti hänelle kutsuvasti huoneensa ovea auki. Miehen valkoinen lääkärintakki oli auki. Yllään lääkäriellä oli pieniruutuinen sinivalkoinen kauluspaita ja tummansiniset farkut, jotka näyttivät uusilta. Kaarina vilkaisi miestä silmiin ja tarttui hänelle ojennettuun pitkäsormiseen ja kauniiseen käteen. Lääkäri esitteli itsensä samettisen pehmeällä äänellään, Rasmus Siljanderiksi, naistentautien erikoislääkäriksi. Miehen kädenpuristus oli vankka, juuri sellainen, minkälainen hän ajatteli sen olevankin. Lämmin tunne levisi Kaarinan kehon lävitse ja hän hymyili vastaanottohuoneeseen astuessaan. Hymy viipyi hänen kasvoillaan kuitenkin vain pienen hetken, olemattoman lyhyen ajan. Karu todellisuus valtasi Kaarinan mielen - hymy häipyi hänen kasvoiltaan ja kämmeniin pyrki nousemaan hiki. Pelko ja jännitys odotti herkeämättä oikeaa aikaansa, jotta pääsisi yhä uudelleen iskemään valitsemaansa kohteeseen, Kaarinan sisimpään, joka velloi tummissa syvissä vesissä. Huone oli korkea ja valoisa. Ilma oli raikas, mutta siellä tuoksui vienosti laadukas partavesi. Ilmeisesti lääkäri käyttää samaa tuoksua, mitä Jukka käyttää - tai oikeammin oli käyttänyt, tuona kohtalokkaana päivänä, jolloin hänen oman elämänsä polut uusille uomille kulkemaan piirrettiin. Lääkäri pyysi häntä istumaan. Kaihomieli valtasi sijaa Kaarinan ajatuksissa. Hänen katseensa vaelteli huoneen seinillä. Suuri ja tummanpuhuva naakkaparvi pyrähti lentoon läheisen lehtipuun suojista. Kaarina mietti, oliko kyseessä jokin paha enne, kymmenittäin toinen toistaan mustempia lintuja. Samettinen ääni tiedusteli häneltä onko hänellä kaikki hyvin. Kaarina ilmoitti, että on. Samaan hengenvetoon hän korjasi lausumansa ja ilmoitti, ettei kaikki ollut hyvin. Lääkäri pyysi Kaarinaa kertomaan takia hän oli tullut vastaanotolle. Mikä teitä vaivaa, kertokaa olkaa hyvä. Olen tässä auttaakseni teitä, mutta en voi auttaa, jos ette ensin kerro, mistä on kyse. Kaarinan kasvoille kierähti kyynel, toinen. Kaarina kohotti kasvonsa, hänen katseensa hakeutui seinällä olevaan julisteeseen, jossa pariskunta juoksi onnellisena pienen, leikki-ikäisen lapsen kanssa pitkällä sileähiekkaisella rannalla. Aurinko paistoi ja sen säteet kultasivat pellavapäisen pienokaisen hiukset. Julisteessa luki "Lapsen tähden". Väestöliitto. Epäilen vahvasti, että olen raskaana. Tunnen sen. Olen tehnyt kahdesti raskausyestin ja molemmilla kerroilla tulos on ollut negatiivinen. Ensimmäisen kerran tein testin yli kuukausi sitten. Luotin tulokseen. Tein testin uudelleen viime sunnuntaina ja tulos oli edelleen negatiivinen. Minulla on ollut hieman pahoinvointia ja olen ollut poikkeuksellisen väsynyt. Kyynel vierähti poskipäältä Kaarinan rinnoille. Pelkään, että olen raskaana. Anteeksi, että itken. En voi sille mitään. Olen aina ollut tällainen, itken lääkäriissä ja minua inhottaa tämä piirre. Olen miettinyt tätä raskausasiaa niin kauan, että en enää jaksanut elää epäätietoisuuden vallassa. Kuukautiset on tulleet ajallaan, mutta vuoto on ollut niukempaa.

Jostain syystä kuitenkin tunnen, että olen raskaana. Haluaisin varmistuksen sille, että en ole raskaana. Toivoisin asian olevan niin. Elän yksin ja minulla ei ole kumppania. En pärjäisi lapsen kanssa. Pelko kouri Kaarinan sisintä. Kaarinan sydän jyskytti hurjaa vauhtia, hänen katseessaan oli kauhua ja samaan aikaan suunnatonta pelkoa.